

TẬP 6

HỒI 64

Quỷ Vương

Tiểu Phàm giật mình khi bất ngờ nhìn thấy Bích Dao. Đám người Ma Giáo đang nhốn nháo cũng cùng im bật khi nàng xuất hiện. Ai ai cũng nhìn Bích Dao với vẻ vì nể kiêng dè. Lòng động đang ồn ào, vì thế chợt trở nên tĩnh lặng khác thường.

Một lúc sau mới có một người ho nhẹ rồi cất lời: "Bích Dao cô nương, tiểu nhân có đôi lời muốn giải bày, có thể được phép chăng?"

Tiểu Phàm chú ý nhìn, thấy đó là một người trẻ tuổi hoàn toàn lạ mặt, đang đứng cùng một chỗ với bọn Niên lão đại. Bọn Niên lão đại dường như cũng rất ngạc nhiên khi thanh niên lên tiếng.

Niên lão đại cau mày quay sang thanh niên: "Tiểu Chu, đây đâu phải chỗ cho người nói?" Bích Dao nhìn người đó thấy như không quen, mới hỏi Niên lão đại: "Huynh đài này là ai vậy?"

Niên lão đại vội cười đáp: "Người này Luyện Huyết Đường mới thu nạp, tên là Chu Danh Tài." Bích Dao "hừ" một tiếng, nghiêm giọng: "Được rồi, cứ để hắn nói đi!"

Người gọi là Tiểu Chu ấy lại không hề tỏ ra lúng túng, bước lên ung dung: "Bích Dao cô nương, cô là ái nữ duy nhất của Quỷ Vương, mọi người ai ai cũng đều kính trọng cô. Quỷ Vương triệu chúng tôi đi tìm Quỷ Ngưu, giáo chúng không ai dám không tuân. Chỉ là..." Hắn dừng lại một lát, điềm tĩnh mỉm cười rồi tiếp lời: "Chỉ là cho đến bây giờ Quỷ Ngưu đâu vẫn chưa thấy mà chính đạo kéo đến ngày càng đông, nghe nói ngay cả Thất đại thủ tọa của Thanh Vân Môn cũng đã tới những hai người. Mất thấy nguy cơ trùng trùng, kẻ hèn này không thể không hỏi: Có phải Quỷ Vương Tông triệu giáo chúng đến đây, định lợi dụng chính đạo tiêu diệt chúng tôi không?"

Nghe những lời này, đám người Ma Giáo lại bắt đầu xôn xao. Mấy người ngồi bên Bích Dao đột nhiên đứng phắt dậy, nhìn chằm chằm vào thanh niên. Có vẻ những người này đều là cùng một phe với nàng. Nhưng, ngoài nhân số của Quỷ Vương Tông, những

giáo đồ khác lại không tỏ ý gì phản đối Chu Danh Tài, thậm chí còn quay sang Bích Dao với vẻ nghi ngờ dò xét, tiếng thì thầm mỗi lúc một nhiều.

Tiểu Phàm ngạc nhiên, cảm thấy có chút lo lắng cho Bích Dao. Hắn nghĩ thầm: "Người họ Chu kia sao lại có thể thốt ra những lời như vậy? Cùng là người trong giáo sao lại phân phe này nhóm nọ, hay là hàng ngày Quỷ Vương Tông..."

Đang nghĩ ngợi lan man, bỗng Tiểu Phàm giật mình nghe tiếng quát lạnh lùng của Bích Dao: "Tên họ Chu kia, rốt cuộc người là người nào mà dám vào đây đặt điều ly gián?"

Tiểu Chu lại không chút sợ hãi trước mỹ nhân quyền cao chức trọng này, bình thản mỉm cười: "Tại hạ vốn là một kẻ vô danh tiểu tốt, vì ngưỡng mộ Thánh Giáo nên mới liều mình đầu nhập. Chỉ có điều, hiện nay chính đạo các phái đang lung lạc khắp nơi quyết tiêu diệt chúng ta. Quỷ Vương Tông vốn là một phái phiệt của Thánh Giáo, vậy mà như không hề quan tâm đến an nguy của giáo đồ chúng tôi. Việc này phải giải thích sao đây?"

Lúc này ngay cả Tiểu Phàm cũng nhận ra, thanh niên họ Chu tuy thái độ thập phần điềm đạm nhưng từng lời từng chữ đều xoáy vào công kích Quỷ Vương Tông. Ý đồ kích động đã rõ ràng nhưng rốt cuộc hắn ta làm vậy có âm mưu gì?

Không phải là Luyện Huyết Đường chủ trương xúi giục họ Chu vì bọn Niên lão đại đứng cạnh hắn, đáng vẻ như cũng vô cùng ngạc nhiên.

Tiếng rì rầm của giáo đồ Ma Giáo ngày càng lớn lên, ai ai trông cũng kích động ra mặt. Sự nghi ngờ mỗi lúc một dồn vào Bích Dao và những người đứng quanh nàng.

Bích Dao cau mày quay sang bàn nhỏ với các nhân sĩ Quỷ Vương Tông.

Tiểu Phàm ở xa, chỉ thấy đứng cạnh nàng là một người đàn ông cao lớn. Phía sau người đó là một trung niên nhân, nửa người bị bóng tối trong lòng động che khuất. Đường như người này cố tình giấu mặt.

Bích Dao hạ giọng nói nhỏ với cả hai một lát rồi rần rỏi bước ra. Tiếng xì xào bàn tán lắng đi, mọi con mắt đổ dồn vào nàng.

"Các vị!" – giọng Bích Dao cất lên vang vọng trong sơn động – "Quỷ Vương cũng như các vị, đều là đệ tử của Thánh Giáo, cùng tín phụng U Minh Thánh Mẫu, Thiên Sát Minh Vương. Việc phản lại giáo nghĩa, Quỷ Vương quyết không bao giờ làm. Các vị có thể yên tâm."

Nghe xong những lời này, phần đông giáo đồ Ma giáo đều thở phào nhẹ nhõm. Niên lão đại cũng "hà" một hơi rồi bước lại gần Chu Danh Tài hỏi nhỏ: "Tiểu Chu, người đã nói đủ chưa?"

Tiểu Chu ngoảnh lại cười rồi lại cao giọng: "Nếu đúng như vậy thì chúng tại hạ cũng yên tâm rồi. Chỉ có điều là, Bích Dao cô nương, mong cô giải thích rõ về chuyện Quỷ Ngưu. Còn nếu như không có cách nào tìm được vật này thì hãy cho chúng tôi sớm rời khỏi đây, nếu không Quỷ Vương sẽ vô tình hại chết chúng tôi. Bởi chính đạo các phái đang hàng ngày hàng giờ truy sát..."

Người của Quỷ Vương Tông đều trừng mắt nhìn Tiểu Chu như muốn nói: "Đồ không biết trời cao đất dày, người có biết đã gây ra bao nhiêu phiền phức không hả?"

Mười mấy người đứng bên cạnh Tiểu Chu lại đồng thanh: "Nói có lý! Đúng lắm! Xin Bích Dao cô nương giải thích cho vài câu!"

Bích Dao giơ cao tay. Đợi đến khi lặng hẳn, nàng mới thôi không nhìn chăm chăm vào Chu Danh Tài, quay sang đám đông giáo đồ, giọng hòa hoãn: "Các vị, nếu người này không hỏi, Quỷ Vương cũng sẽ có lời giải thích cùng các vị. Lần này chúng ta đến Lưu Ba Sơn là để..."

"ẦẦẦ!!!!"

Cả sơn động đột nhiên rung lên dữ dội. Tiểu Phàm và Linh Nhi đứng tận xa cũng choáng váng lặng người. Giáo chúng Ma giáo hoảng hốt ôm đầu xôn xao, có kẻ thét lên: "Cái gì vậy? Động đất hay sao?"

Ngay tức thì, Ma Giáo có câu trả lời, một giọng nói đanh trầm, vang vang như sấm sét bên tai: "Ma giáo đề tiện, mau ra đây chịu chết!"

Trong khi thạch động thập phần nhốn nháo thì Tiểu Phàm Linh Nhi lại nhìn nhau mỉm cười, bởi hai người đã nhận ra thanh âm của Long Thủ Phong Hồ Tọa Thương Tùng đạo nhân. Tiểu Phàm lòng thầm bội phục sư bá vì từ ngoài động khẩu vào, khoảng cách xa không biết đến bao nhiêu, vậy mà giọng Thương Tùng đạo nhân có thể truyền đến tận đây làm cả bốn bên vách đá rung chuyển. Pháp lực đạo hạnh này hẳn thật không thể sánh bằng!

Giáo đồ Ma Giáo hốt hoảng nhìn nhau, bỗng có tiếng thốt lên: "Chỗ này bí mật như vậy, sao chính đạo có thể biết được?" Đột nhiên Tiểu Chu lớn tiếng: "Bích Dao cô nương, lúc này là lúc nguy nan, các vị đạo hữu nghe theo lời của Quỷ Vương Tông đến Lưu Ba Sơn này tìm vật, không ngờ lại gặp phải đại nguy. Vậy rốt cuộc nên làm thế nào đây?"

Nhân sĩ Ma Giáo nghe xong nhao nhao: "Nói có lý, Bích Dao cô nương, cô mau trả lời đi!"

Bích Dao hít sâu vài hơi rồi chau mày suy nghĩ. Bên ngoài động đã vọng vào tiếng đất đá đổ ầm ầm. Nàng trầm ngâm bước lên nói: "Các vị đạo hữu, vì sao chính đạo tìm được chỗ này thì ta cũng không rõ. Nhưng hiện nay ta với tư cách con gái duy nhất của Quỷ Vương đang đứng đây cùng các vị, lẽ nào các vị lại nghi ngờ?"

Đám đông nghe thấy vậy dần yên tĩnh lại. Người đàn ông cao lớn đứng sau lưng Bích Dao mới bước lên trầm giọng nói: "Đây đang là lúc nguy nan, nếu không đồng lòng hiệp lực thì làm sao có thể kháng được cường địch? Chúng ta lẽ nào lại chịu thua mấy tên quỷ quân tử tự xưng chính đạo kia?"

Giáo đồ Ma giáo nghe xong xôn xao hưởng ứng. Kỳ thực lúc này cũng chẳng có chức nào khác ngoài cách xông ra liều chết một trận. Sơn động tuy lớn nhưng chỉ có một cửa duy nhất, không thể tìm đường nào khác rút lui.

Ma Giáo chúng dừng một lát lấy nhuệ khí rồi hét lớn xông ra. Không bao lâu sau từ ngoài động đã vọng lại tiếng binh khí chạm nhau, tiếng gào thét hỗn loạn.

Lòng sơn động vốn chật cứng người, giờ đây chỉ còn lại Bích Dao và người đàn ông đứng trong bóng tối.

Tiểu Phàm vừa mừng vừa lo lẫn lộn. Mừng vì rốt cuộc Thương Tùng đạo nhân dẫn đầu chính đạo đã truy tìm đến nơi, nhưng lại không khỏi thầm lo cho Bích Dao. Nàng tuy là yêu nữ Ma Giáo, vốn không thể cùng hắn đi chung một con đường, nhưng đã cùng trải sinh tử mấy phen, làm sao không khỏi nảy sinh đồng cảm?

Bích Dao cau mày, quay lại như định bàn bạc với người đứng trong bóng tối, chợt phát hiện dưới lòng động vẫn còn một nhân ảnh đứng trơ ra đó, không cùng Ma Giáo chúng xông ra hỗn chiến với chính đạo. Chính là Tiểu Chu.

Tiểu Chu mấy lần kích động Ma Giáo chúng nghi ngờ Quỷ Vương nên giờ đây Bích Dao đối với người này thập phần ác cảm. Nàng nhìn hắn, trầm mặt lạnh lùng: "Người không đi giúp các vị đạo hữu còn đứng đấy làm gì?"

Tiểu Chu vẫn điềm tĩnh cười đáp: "Tại hạ đang muốn xem xem người của Quỷ Vương Tông có thật là sẽ cùng sống chết với lũ tiểu tốt này không, hay sẽ đem chúng tại hạ ra làm vật thế mạng!"

Bích Dao nghiêm mặt, toan phản bác thì người đàn ông đứng trong bóng tối đột ngột lên tiếng: "Người không phải là người Thánh Giáo chúng ta, rốt cuộc người là ai?"

Bích Dao hơi lùi lại về kinh ngạc, Tiểu Chu cũng giật mình nhìn về phía trung niên nhân, thận trọng hỏi lại: "Vị này là ai? Sao có thể nói như vậy được? Tiểu nhân đường đường là đệ tử của Thánh Giáo Luyện Huyết Đường nhất hệ, lẽ nào chỉ vì thắng thần nói ra điều mình nghĩ là liền bị các vị nghi ngờ?"

Tiểu Phàm, Linh Nhi cũng thập phần ngạc nhiên, không ngờ sự việc lại diễn ra theo chiều như vậy. Riêng Tiểu Phàm còn thêm nỗi hoài nghi về người đàn ông đứng trong bóng tối kia. Giọng ông ta với hắn không xa lạ nhưng nhất thời không thể nhớ ra đã nghe ở đâu.

Trung niên nhân trong bóng tối lạnh lùng nói: "Luyện Huyết Đường nhất hệ, tám trăm năm trước là lãnh tụ Thánh Giáo, rồi không thể nhất thế nên đã suy tàn. Tu vi như người, đến Niên lão đại cũng không thể sánh bằng, người làm sao có thể là đệ tử của Luyện Huyết Đường? Nếu Niên lão đại ông ta quả thật có bản lĩnh thu nạp một đệ tử như người, Luyện Huyết Đường đã sớm khác rồi."

Tiểu Chu "khà" một tiếng, hỏi vặn lại: "Ngài chưa nhìn thấy tại hạ động thủ, sao đã có thể biết võ công của tại hạ cao thấp như thế nào?"

Trung niên nhân cười gằn: "Thương Tùng Lão Đạo dùng tuyệt học Thái Cực Huyền Thanh bức âm nhập thạch, ý tại lực oai, làm chấn động cả sơn mạch, người có võ công không thâm hậu sẽ đầu vầng mắt hoa, không thể đứng vững, ngay đến Niên lão đại cũng không ngoại lệ, còn người không hề tỏ ra hốt hoảng lúng túng, vẫn an nhiên vô sự, võ công cao thấp ta nhìn ra nào có khó gì?"

Mặt Tiểu Chu biến sắc: "Không ngờ trong Ma Giáo lại ngọa hổ tàng long, xin hỏi các hạ là ai?"

Bích Dao mặt tràn nộ khí xông lên quát lớn: "Hãy chịu chết đi!"

Sơn động tối mờ bỗng nhiên lóe sáng, hương thơm lan tỏa, như ngát như ngậy. Phía trước Bích Dao, bạch hoa phi vũ, sương tuyết sương, xoay tròn bất tận. Nhưng, diễm quang dù có sáng đến đâu cũng không thể soi rõ khuôn mặt trung niên nhân sau lưng Bích Dao, thủy chung con người này vẫn mang một vẻ huyền bí, cao thâm khôn lường.

Tiểu Chu không dám chậm trễ, lùi lại một bước rồi vung tay. Bỗng nghe hai tiếng "keng keng", rồi trong không trung hiện ra một thanh bảo kiếm sáng chói mắt. Đặc biệt nhất, trên thân kiếm sáng lóa lại khắc bảy ngôi sao.

"Ô, Thất Tinh Kiếm!" - Người đàn ông trong bóng tối chợt thốt lên một tiếng kêu kinh ngạc.

Bích Dao và Tiểu Chu cùng bay lên, ngân kiếm chạm bạch hoa, sắc trắng chói mờ, thập phần mỹ lệ. Nhưng, đằng sau vẻ mỹ lệ ấy là một trận quyết đấu sinh tử khôn lường. Tiểu Phàm đoán thanh niên họ Chu là người phe chính đạo, lòng thầm lo cho anh ta, nhưng con mắt hắn lại không thể dời khỏi Bích Dao. Hắn chỉ mong hai người đừng có quyết lòng phân thắng bại mà hãy mau dừng tay hùu chiến.

Linh Nhi đứng bên bồng ghé tai nói nhỏ với Tiểu Phàm: "Người tên Tiểu Chu này hình như là đệ tử Thanh Vân Môn chúng ta."

Tiểu Phàm ngạc nhiên: "Thật sao, tử nhận ra anh ta ư?"

Điền Linh Nhi lắc đầu, nhìn về phía hai người đang đánh nhau rồi nói nhỏ: "Ta có nghe mẫu thân nói, Thất Tinh Kiếm từng là thần kiếm tể danh của chưởng môn Thông Thiên Phong nhất mạch, trước đây Đạo Huyền sư bá đã luyện qua, sau này nghe nói truyền lại cho..."

Lời Linh Nhi chưa dứt, bồng nghe Bích Dao hét lên một tiếng, rồi bạch hoa như tuyết bay rợp không trung, gió bồng nổi lên vù vù lạnh căm, khắp sơn động tràn đầy hoa trắng xóa.

Tiểu Phàm đã mấy lần nhìn thấy Bích Dao thi triển tuyệt chiêu này, biết uy lực của nó quả thật không thể xem thường nên bất giác nhồm lên, nhìn thanh niên họ Chu đầy lo lắng.

Bồng thấy Tiểu Chu lùi lại mấy bước, tay phải bắt pháp quyết, tay trái nắm cổ tay phải, thế tay như đang nâng ngàn cân, lại cũng như đang cuồng thảo họa bích, nhìn kỹ mới thấy thực ra hắn đang uốn mình đứng theo hình Thái Cực Đồ.

Lúc này, cả Tiểu Phàm và Linh Nhi đều đoán chắc họ Chu là người Thanh Vân Môn. Thế khởi chiêu vừa rồi, hai người đã nhận ra, chính là Thái Cực Huyền Thanh Kiếm.

Nhanh như chớp, Thất Tinh Kiếm bay lên tỏa hào quang rực rỡ. Cả sơn động rung chuyển không ngừng, Thái Cực quang tỏa sáng chói lọi quanh thân kiếm, vừa mỹ lệ lại vô cùng uy lực, thế như lấp biển dời sông. Bích Dao không chịu kém, bạch hoa xoáy tròn đỡ thẳng vào luồng ngân kiếm.

"Rầm, rầm!"

Hai pháp bảo chạm nhau phát ra ánh sáng chói lòa, lan tỏa tận ngoài cửa động. Thạch bích rung lên không ngớt, đá lớn đá nhỏ trên trần động rơi xuống như mưa.

Cả Tiểu Phàm và Linh Nhi đều loạng choạng trong cơn thạch trấn. Tiểu Phàm lòng thâm bội phục họ Chu. Người này nếu là môn hạ Thanh Vân, công phu Thái Cực Huyền Thanh đã vượt xa các đệ tử khác.

Bạch sắc hoa tường của Bích Dao đã tan. Nàng lúi lại thở mạnh, sắc mặt tái xanh, chắc đã chịu phản chấn không ít.

Tiểu Phàm đã mấy lần tiếp xúc với Bích Dao, hiểu một chút tính nết của nàng. Hẳn đoán chắc nàng sẽ không thể cho qua chuyện này.

Quả nhiên mặt Bích Dao lộ dần vẻ giận dữ, đưa tay nắm chặt chiếc chuông nhỏ xinh xắn màu vàng đang đeo bên thắt lưng.

Tiểu Chu cau mày, lấy lại thế phòng bị. Trước mặt hắn là một cô gái còn rất trẻ nhưng tu vi đạo pháp lại cao thâm đến mức không ngờ.

Chiêu cuối cùng hắn đã dùng đến chín thành công lực mà cũng không thể đả thương được Bích Dao, chỉ làm nàng lúng túng đôi chút. Nhìn dáng vẻ Bích Dao thì dường như nàng ta vẫn còn một pháp bảo lợi hại khác chưa dùng, nhưng điều đáng lo nhất lại là người đàn ông trong bóng tối kia. Trước sau ông ta không ra tay, vẫn lạnh lùng đứng yên.

Chiếc chuông nhỏ trong tay Bích Dao bỗng lạnh lạnh rung lên "đình đình đang đang." Người ngọc chuông xinh, nhưng thanh âm phát ra lại ẩn ước sát khí rợn người.

Thân hình Bích Dao phiêu diêu cất lên, hai tay phất nhẹ, chiếc chuông vàng từ từ rời khỏi tay nàng, xoay tròn trong không trung, không ngừng phát ra tiếng kêu lạnh lạnh.

"Đình đình đang đang!"

Tiểu Chu bỗng nhiên như người bị mất hồn. Vốn vừa nảy đa mưu túc trí, tài cao nghệ đảm bao nhiêu, nghe tiếng chuông tự dưng đứng thừ người ra, mắt tán thần đờ đẫn, như không biết họa sát thân đang đến rất gần.

Tiểu Phàm không chịu nổi viễn cảnh họ Chu sắp táng thân dưới tiếng Tiểu Kim Linh, quên hết hiểm nguy đang trùng trùng xung quanh, xông thẳng vào giữa hai người, kêu lớn: "Đừng!"

Lời Tiểu Phàm chưa dứt, bỗng một bóng râm thoáng qua trên nền động, Tử Khí Hàn Mang chợt lóe lên rồi nhanh chóng thu lại.

"Rầm" một tiếng, cả người Tiểu Chu xô mạnh vào thành động, khoe miệng trào máu tươi, đất đá rơi rào rào xung quanh, thanh Thất Tinh Kiếm cũng tuột khỏi tay cắm sâu vào nền đá.

Tiểu Phàm, Linh Nhi cùng lao tới trước Tiểu Chu. Linh Nhi rút Hồ Phách Chu Lăng toan ra chiêu với trung niên nhân, không ngờ họ Chu ngăn nàng lại: "Đừng, Điền sư muội, Trương sư đệ, người đó đạo pháp cao thâm, các người không phải là đối thủ đâu."

Tiểu Phàm Linh Nhi cùng giật mình, Linh Nhi vội hỏi: "Sao người biết tên chúng ta?"

Tiểu Chu như định trả lời song lại đưa mắt nhìn lên phía trước. Tiểu Phàm, Linh Nhi bị ánh mắt hấn cuốn hút cũng quay lại nhìn theo. Người đàn ông trung niên đang đứng quay lưng về phía ba người, từ từ đưa tay đỡ Bích Dao trên không trung xuống. Giọng ông ta thật bình thản: "Dao Nhi, Hợp Hoan Linh là thần khí Kim Linh Phu Nhân để lại, công lực con chưa đến độ, miễn cưỡng dùng tất bị phản tác dụng. Từ nay về sau chớ nên tùy tiện!"

Bích Dao sắc mặt tái xanh, mãi một lúc mới dần trở lại bình thường, nhẹ gật đầu: "Vâng, thưa cha."

Tiểu Phàm, Linh Nhi, Tiểu Chu cùng giật mình. Lúc này Tiểu Chu đã phần nào phục hồi lại nguyên khí, hấn vươn mình thở một hơi, rồi nhìn thẳng về trung niên nhân, đồng dạng hỏi: "Mạc Phi, ông chính là Quỷ Vương, một trong Tứ Đại Tông Chủ Ma Giáo sao?"

Trung niên nhân cười một tiếng lạnh lùng rồi từ từ quay lại. Lúc này cả ba đều nhìn rõ mặt ông ta. Khuôn mặt vuông, mày nhỏ, phong tư nho nhã, khác hẳn dáng vẻ thô lậu hung dữ của người Quỷ Vương Tông cao lớn đứng cạnh Bích Dao vừa nãy.

Nhưng Tiểu Phàm mới là người kinh ngạc nhất, hấn không thể kìm được cảm giác lạnh toát nơi sống lưng, lùi lại một bước, lắp bắp: "Là... là ông ư?!"

Con người khét tiếng với tên gọi Quỷ Vương, trung niên nhân với dáng vẻ văn sĩ thập phần nho nhã này Tiểu Phàm đã gặp ở quán trà dưới chân Không Tang Sơn, là người đã mách bảo bí mật thanh Thiêu Hỏa Côn cho hấn.

Vạn Nhân Vãng!

- o O o -